Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B**

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 539/2001

av den 15 mars 2001

om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav

(EGT L 81, 21.3.2001, s. 1)

Ändrad genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►**M1**	Rådets förordning (EG) nr 2414/2001 av den 7 december 2001	L 327	1	12.12.2001
►**M2**	Rådets förordning (EG) nr 453/2003 av den 6 mars 2003	L 69	10	13.3.2003

Ändrad genom:

►**A1**	Akt om villkoren för Republiken Tjeckiens, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns, Republiken Maltas, Republiken Polens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakiens anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska Unionen och om anpassning av fördragen	L 236	33	23.9.2003

▼B

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 539/2001

av den 15 mars 2001

om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 62.2 b i i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ([1]),

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ([2]), och

av följande skäl:

(1) Av artikel 62.2 b i i fördraget följer att rådet skall besluta om regler om visering för vistelser som inte är avsedda att vara längre än tre månader, och att det i detta avseende bland annat skall fastställa en förteckning över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och över de länder vars medborgare är undantagna från detta krav. Enligt artikel 61 ingår fastställandet av dessa förteckningar bland de stödåtgärder som är direkt relaterade till den fria rörligheten för personer i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

(2) Denna förordning utgör en utveckling av Schengenregelverket i enlighet med protokollet om införlivande av Schengenregelverket inom Europeiska unionens ramar, nedan kallat Schengenprotokollet. Den påverkar inte de skyldigheter som medlemsstaterna har och som följer av detta regelverk enligt bilaga A i beslut 1999/435/EG av den 20 maj 1999 om fastställande av Schengenregelverket i syfte att i enlighet med relevanta bestämmelser i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och Fördraget om Europeiska unionen fastställa den rättsliga grunden för samtliga de bestämmelser eller beslut som utgör Schengenregelverket ([3]).

(3) Denna förordning utgör en fortsättning av utvecklingen av de bestämmelser om vilka ett utökat samarbete har medgivits genom Schengenprotokollet och rör det område som åsyftas i artikel 1.B i beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ([4]).

(4) Med tillämpning av artikel 1 i protokollet om Förenade kungarikets och Irlands ställning, som fogas till Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, deltar inte Irland och Förenade kungariket i antagandet av denna förordning. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i ovannämnda protokoll gäller därför bestämmelserna i denna förordning varken Irland eller Förenade kungariket.

(5) Fastställandet av vilka tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering och vilka tredje länder som är undantagna från detta krav görs genom en väl avvägd bedömning i varje enskilt fall av olika kriterier kopplade bland annat till olaglig invandring, allmän ordning och säkerhet samt Europeiska unionens yttre förbindelser med tredje land, samtidigt som hänsyn

([1]) EGT C 177 E, 27.6.2000, s. 66.
([2]) Yttrande av den 5 juli 2000 (ännu ej offentliggjort i EGT).
([3]) EGT L 176, 10.7.1999, s. 1.
([4]) EGT L 176, 10.7.1999, s. 31.

▼B

också tas till konsekvenserna för den regionala sammanhållningen och ömsesidigheten. En gemenskapsmekanism bör föreskrivas som gör det möjligt att genomföra denna ömsesidighetsprincip, om något av de tredje länderna i bilaga II till denna förordning skulle besluta att medborgarna i en eller flera medlemsstater är skyldiga att inneha visering.

(6) Eftersom den fria rörligheten för medborgare i Island, Liechtenstein och Norge säkerställs inom ramen för avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, omnämns inte dessa länder i den förteckning som återfinns i bilaga II till denna förordning.

(7) För statslösa personer och konventionsflyktingar bör frågan om de är skyldiga att inneha visering eller ej avgöras med hänsyn till det tredje land i vilket dessa personer är bosatta och som har utfärdat deras resehandlingar, utan att detta påverkar de skyldigheter som följer av internationella avtal undertecknade av medlemsstaterna, särskilt den europeiska överenskommelsen om avskaffande av viseringstvång för flyktingar som undertecknades i Strasbourg den 20 april 1959. Medlemsstaterna kan likväl, med tanke på de skillnader som finns mellan nationella regler för statslösa personer och för konventionsflyktingar, avgöra om dessa kategorier av personer är skyldiga att inneha visering, om det tredje land i vilket de är bosatta och som har utfärdat deras resehandlingar är ett av de tredje länder vars medborgare inte är skyldiga att inneha visering.

(8) I vissa fall är ett särskilt viseringssystem motiverat, och då får medlemsstaterna undanta vissa kategorier av personer från skyldigheten att inneha visering alternativt ålägga dem denna skyldighet, bland annat i enlighet med folkrätten eller sedvanerätten.

(9) För att säkerställa öppenhet i systemet och information till berörda personer, skall medlemsstaterna underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om de åtgärder som de har vidtagit enligt denna förordning. Av samma skäl skall dessa uppgifter även offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

(10) Villkoren för inresa på medlemsstaternas territorium eller för utfärdande av visering strider inte mot de bestämmelser som för närvarande styr erkännandet av resehandlingars giltighet.

(11) För att se till att den gemensamma viseringsordningen fungerar väl är det enligt proportionalitetsprincipen i artikel 5 i fördraget nödvändigt och lämpligt att använda sig av en förordning för att fastställa förteckningen över de tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och förteckningen över de länder vars medborgare är undantagna från detta krav.

▼M1

(12) Genom denna förordning föreskrivs en fullständig harmonisering i fråga om tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser och tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav.

▼B

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Medborgare i tredje länder som anges i förteckningen i bilaga I skall ha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser.

2. ►M1 Medborgare i de tredje länder som anges i förteckningen i bilaga II skall vara undantagna från det krav som anges i punkt 1 när det gäller vistelser som sammanlagt inte överstiger tre månader. ◄

3. Medborgare i nya tredje länder som tidigare utgjorde del av länder som anges i förteckningarna i bilagorna I och II skall omfattas

▼B

av punkterna 1 och 2 till dess rådet beslutar annat enligt det förfarande som föreskrivs i den relevanta bestämmelsen i fördraget.

4. Om något av de tredje länder som anges i förteckningen i bilaga II inför viseringsskyldighet för medborgare från en medlemsstat skall nedanstående bestämmelser tillämpas utan att avtal om undantag från viseringsskyldighet som ingåtts av gemenskapen med detta tredje land åsidosätts.

a) Medlemsstaten kan skriftligen underrätta kommissionen och rådet om att det tredje landet har återinfört viseringsskyldigheten.

b) Om en sådan underrättelse görs, skall medlemsstaterna ha skyldighet att tillfälligt ålägga medborgarna i det berörda tredje landet viseringsskyldighet 30 dagar efter underrättelsen, om inte rådet dessförinnan med kvalificerad majoritet beslutar annat,

c) Tillfälligt införande av viseringsskyldighet skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* innan viseringsskyldigheten träder i kraft.

d) Kommissionen skall behandla varje begäran från rådet eller från en medlemsstat om att lägga fram förslag till rådet om ändring av bilagorna till denna förordning så att det berörda tredje landet införs i bilaga I och stryks i bilaga II.

e) Om det tredje landet, innan rådet antar en sådan ändring av bilagorna till denna förordning, upphäver sitt beslut om att införa viseringsskyldighet skall den berörda medlemsstaten omedelbart skriftligen underrätta kommissionen och rådet om upphävandet.

f) Detta meddelande skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Det tillfälliga införandet av viseringsskyldighet för medborgare i det tredje land som berörs skall upphävas sju dagar efter den dag då meddelandet offentliggörs.

Artikel 2

I denna förordning avses med visering ett tillstånd som utfärdats av en medlemsstat eller ett beslut som fattats av en medlemsstat och som krävs i samband med

— inresa för en vistelse i denna medlemsstat eller i flera medlemsstater, för en tid som sammanlagt inte överstiger tre månader eller i samband med

— inresa för transitering genom denna medlemsstats eller flera medlemsstaters territorium med undantag för flygplatstransitering.

Artikel 3

Utan att det påverkar de skyldigheter som härrör från den europeiska överenskommelsen om avskaffande av viseringstvång för flyktingar som undertecknades i Strasbourg den 20 april 1959 skall statslösa och konventionsflyktingar

— omfattas av krav på visering, om det tredje land som de är bosatta i och som har utfärdat deras resedokument är ett tredje land som anges i förteckningen i bilaga I,

— kunna undantas från viseringskravet om det tredje land som de är bosatta i och som har utfärdat deras resedokument är ett tredje land som anges i förteckningen i bilaga II.

Artikel 4

1. En medlemsstat får föreskriva undantag från viseringskravet i artikel 1.1 eller från undantag enligt artikel 1.2 från detta krav för

a) innehavare av diplomatpass, tjänstepass och andra officiella pass,

b) civil besättning på fartyg och luftfartyg,

c) besättning och hjälppersonal vid nödhjälps- eller räddningsflygningar och för annan hjälppersonal vid katastrofer och olyckor,

d) civil besättning på fartyg som trafikerar internationella vattenvägar,

▼B

e) innehavare av passersedlar som vissa internationella mellanstatliga organisationer utfärdar för sina tjänstemän.

2. En medlemsstat får från krav på visering undanta skolelever som är medborgare i tredje länder som anges i bilaga I men som är bosatta i ett tredje land som anges i bilaga II, när sådana elever deltar i en organiserad skolresa tillsammans med en lärare vid institutionen.

3. En medlemsstat får föreskriva undantag från viseringsbefrielsen i artikel 1.2 för personer som utövar avlönad verksamhet under sin vistelse.

Artikel 5

1. Senast tio arbetsdagar efter det att denna förordning har trätt i kraft skall medlemsstaterna underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om de åtgärder de har vidtagit med stöd av artikel 3 andra strecksatsen och artikel 4. Ytterligare ändringar av dessa åtgärder skall meddelas inom fem arbetsdagar.

2. De meddelanden som avses i punkt 1 skall i informationssyfte offentliggöras av kommissionen i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 6

Denna förordning skall inte påverka medlemsstaternas behörighet att erkänna stater och områdesenheter samt pass, identitetshandlingar och resedokument som utfärdas av deras myndigheter.

Artikel 7

1. Rådets förordning (EG) nr 574/1999 ([1]) skall ersättas av denna förordning.

2. De slutliga versionerna av de gemensamma konsulära anvisningarna och den gemensamma handboken, i den utformning de har efter verkställande kommitténs (Schengen) beslut av den 28 april 1999 (SCH/Com-ex(99)13) ändras enligt följande:

1) Titeln till bilaga I del I i de gemensamma konsulära anvisningarna samt till bilaga V del I i den gemensamma handboken skall ersättas med följande:

   ”Gemensam förteckning över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering för de länder som är bundna av förordning (EG) nr 539/2001.”

2) Förteckningen i bilaga I del I i de konsulära anvisningarna samt i bilaga V del I i den gemensamma handboken skall ersättas med förteckningen i bilaga I i denna förordning.

3) Titeln till bilaga I del 2 i de konsulära anvisningarna och till bilaga V del 2 i den gemensamma handboken skall ersättas med följande:

   ”Gemensam förteckning över tredje länder vars medborgare är undantagna från skyldigheten att inneha visering för de länder som är bundna av förordning (EG) nr 539/2001.”

4) Förteckningen i bilaga I del 2 i de konsulära anvisningarna och i bilaga V del 2 i den gemensamma handboken skall ersättas med förteckningen i bilaga II i denna förordning.

5) Del 3 i bilaga I i de konsulära anvisningarna och del 3 i bilaga V i den gemensamma handboken skall utgå.

3. Verkställande Schengenkommitténs beslut av den 15 december 1997 (SCH/Com-ex (97)32) och av den 16 december 1998 (SCH/Com-ex(98)53, nr 2) skall upphöra att gälla.

([1]) EGT L 72, 18.3.1999, s. 2.

▼**M1**

Artikel 8

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

▼**B**

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

▼B

BILAGA I

Den gemensamma förteckning som avses i artikel 1.1

1. STATER

Afghanistan
Albanien
Algeriet
Angola
Antigua och Barbuda
Arabiska Emiraten
Armenien
Azerbajdzjan
Bahamas
Bahrain
Bangladesh
Barbados
Belize
Benin
Bhutan
Burkina Faso
Burma/Myanmar
Burundi
Bosnien och Hercegovina
Botswana
Centralafrikanska republiken
Colombia
Djibouti
Dominica
Dominikanska republiken
Demokratiska republiken Kongo

▼M2

Ecuador

▼B

Egypten
Ekvatorialguinea
Elfenbenskusten
Eritrea
Etiopien
F.d. jugoslaviska republiken Makedonien
Fiji
Filippinerna
Förbundsrepubliken Jugoslavien (Serbien och Montenegro)
Förenade Arabemiraten
Gabon
Gambia
Georgien
Ghana
Grenada
Guinea
Guinea-Bissau
Guyana
Haiti
Indien

▼B

Indonesien
Irak
Iran
Jamaica
Jordanien
Kambodja
Kamerun
Kap Verde
Kazakstan
Kenya Saint Lucia
Kina
Kirgizistan
Kiribati
Komorerna
Kongo
Kuba
Kuwait
Laos
Lesotho
Libanon
Liberia
Libyen
Madagaskar
Malawi
Maldiverna
Mali
Marocko
Marshallöarna
Mauritius
Mauretanien
Mikronesien
Moldova
Mongoliet
Moçambique
Namibia
Nauru
Nepal
Niger
Nigeria
Nordkorea
Nordmarianerna
Oman
Pakistan
Palau
Papua Nya Guinea
Peru
Qatar
Rwanda
Ryssland
Saint Vincent och Grenadinerna
Saint Kitts och Nevis
Salomonöarna
Samoa
São Tomé och Príncipe

▼B

Saudiarabien
Senegal
Seychellerna
Sierra Leone
Somalia
Sri Lanka
Sudan
Surinam
Swaziland
Sydafrika
Syrien
Tadzjikistan
Tanzania
Tchad
Thailand
Togo
Tonga
Trinidad och Tobago
Tunisien
Turkmenistan
Turkiet
Tuvalu
Uganda
Ukraina
Uzbekistan
Vanuatu
Vietnam
Vitryssland
Yemen
Zambia
Zimbabwe

▼M2

Östtimor

▼B

2. TERRITORIELLA ENHETER OCH MYNDIGHETER SOM INTE ERKÄNNS SOM STATER AV SAMTLIGA MEDLEMSSTATER

Palestinska myndigheten
Taiwan

▼M2

▼B

BILAGA II

Den gemensamma förteckning som avses i artikel 1.2

1. STATER

Andorra
Argentina
Australien
Bolivia
Brasilien
Brunei
Bulgarien
Chile
Costa Rica

▼A1 ———

▼M2 ———

▼B
El Salvador

▼A1 ———

▼B
Förenta staterna
Guatemala
Heliga Stolen
Honduras
Israel
Japan
Kanada
Kroatien

▼A1 ———

▼B
Malaysia

▼A1 ———

▼B
Mexiko
Monaco
Nicaragua
Nya Zeeland
Panama
Paraguay

▼A1 ———

▼B
Rumänien ►M1 ——— ◄
San Marino

▼M2 ———

▼B
Singapore

▼A1 ———

▼B
Sydkorea

▼A1 ———

▼B
Uruguay
Venezuela

▼B

2. FOLKREPUBLIKEN KINAS SPECIELLA ADMINISTRATIVA REGIONER

Hongkong SAR ([1])

Macao SAR ([2])

([1]) Befrielse från skyldighet att inneha visering skall tillämpas endast på innehavare av pass med beteckningen ”Hong Kong Special Administrative Region”.

([2]) Befrielse från skyldighet att inneha visering skall tillämpas endast på innehavare av pass med beteckningen ”Região Administrativa Especial de Macau”.